

TŘI KRÁLOVNY

Spojovalo je
příbuzenské pouto,
dělila je touha po moci

KIO KAN

PHILIPPA GREGORY

Copyright © by Levon Publishing Ltd.

Translation © Jana Vlčková, 2018

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu

THREE SISTERS, THREE QUEENS

přeložila Jana Vlčková

Redakční úprava Draha Smutná

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2019

shop@alpress.cz

Vydání první

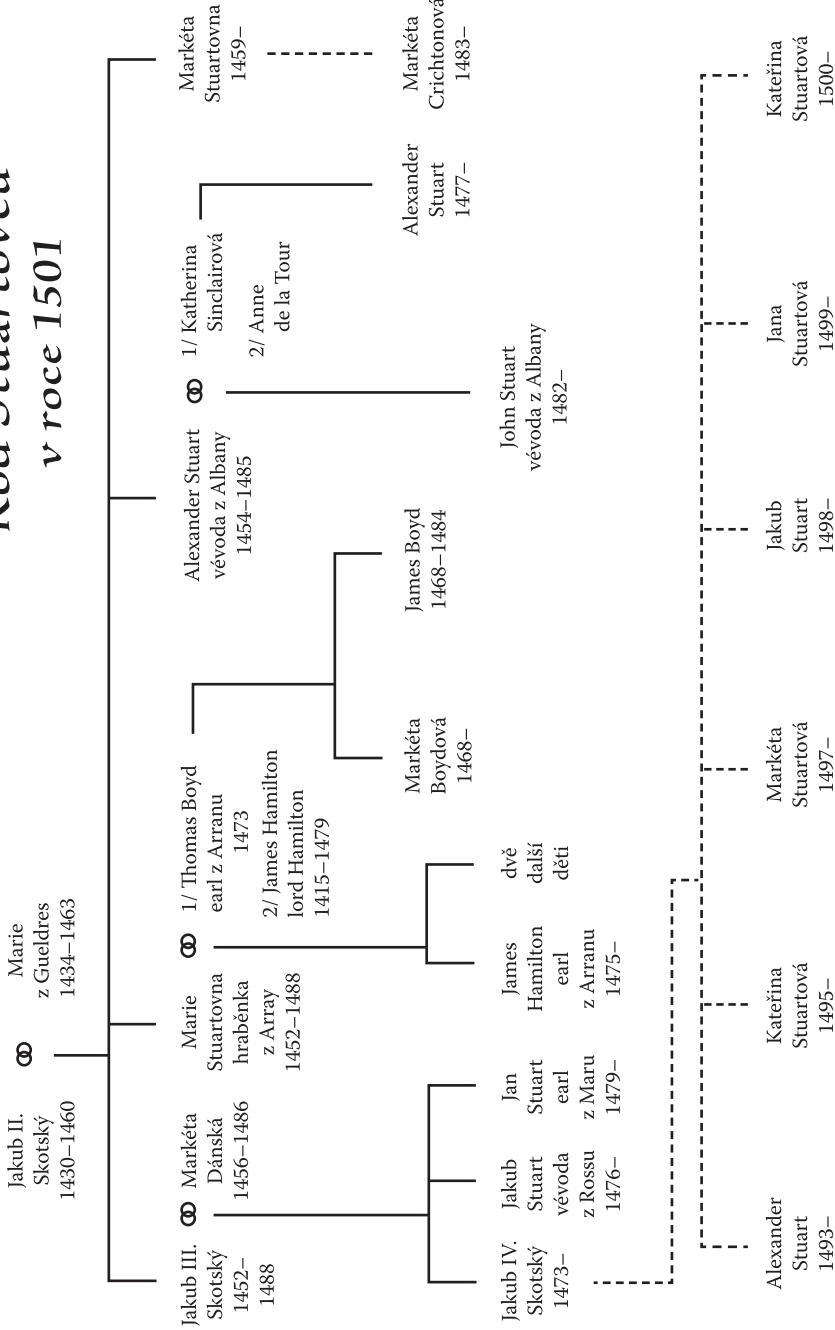
ISBN 978-80-7543-961-1

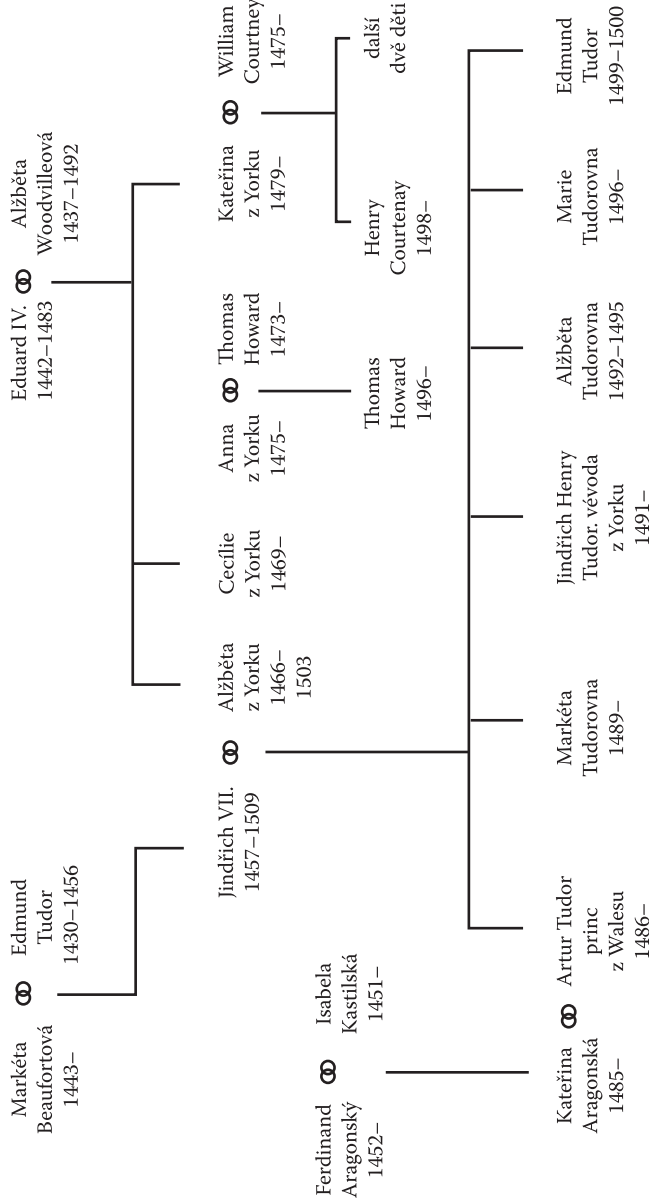
Anglie, Skotsko a Wales 1501

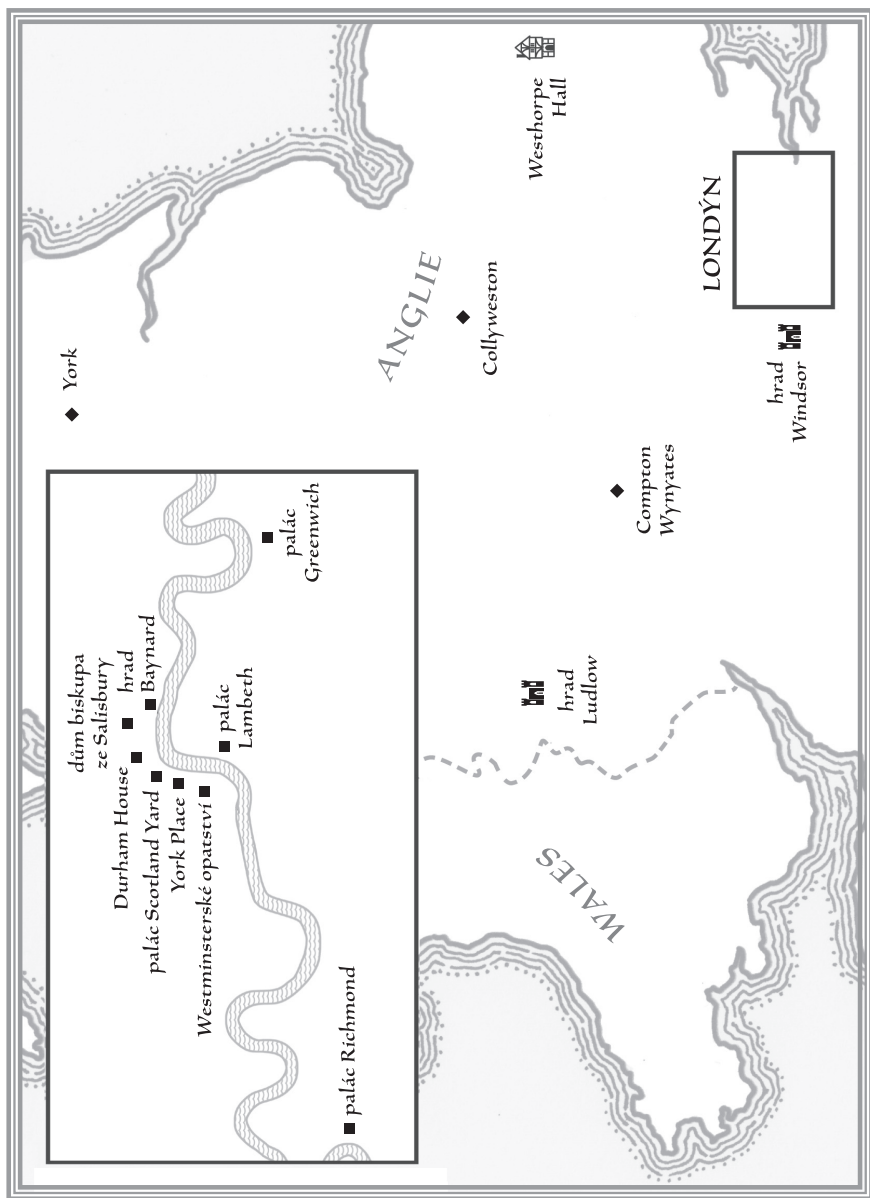
Rod Stuartovců

v roce 1501

Rod Tudorovců v roce 1501

HRAD BAYNARD'S, LONDÝN, ANGLIE, LISTOPAD 1501

Jako tudorovská princezna mám nosit bílou a zelenou. Tudorovská princezna jsem jenom já, protože moje sestra Marie je na tuhle roli příliš dětská. Chůva ji přinese ke stolu, když večeříme, a zase ji odnese pryč. Postarám se, aby bylo jejím opatrovnícím jasné, že jde jenom o to ukázat ji naší nové švagrové. Není důvod nechávat ji sedět u stolu, anebo se cpát švestkami naloženými v cukru. Z těžkých jídel se jí dělá špatně, a když je unavená, kvílí. Je jí pouhých pět let a na státní záležitosti je dosud malá. Na rozdíl ode mě. Mně je dvanáct. Během veselky musím sehrát svou roli. Beze mě by nebyla úplná. Řekla to sama moje urozená babička, králova matka.

Potom prohlásila něco, čemu jsem špatně rozuměla, ale vím, že mě budou sledovat skotští páni, aby posoudili, jestli jsem dostatečně silná a vyspělá, abych se mohla ihned vdát. Určitě jsem. Každý o mně tvrdí, že jsem urostlá a podsaditá jako velšský poník, a zdravá jako holka z vesnice. Mám světlé vlasy jako můj bratr Jindřich a velké modré oči.

„Další na řadě budeš ty,“ praví s úsměvem babička. „Říká se, že jedna svatba plodí další.“

„Nebudu se muset trmácet tak daleko jako princezna Kateřina,“ podotknu. „A můžu k vám jezdit na návštěvy.“

„Můžeš.“ Slib mojí babičky tuhle vyhlídku zpečetí. „Provdáš se za našeho souseda a postaráš se, aby se stal naším dobrým přítelem a spojencem.“

Princezna Kateřina přijela až ze Španělska. Vážila cestu dlouhou stovky mil. Jelikož se hašteříme s Francií, musela připlout po moři, kde řádily strašlivé bouře a hrozilo jí utonutí. Až já pojedu do Skotska, abych se provdala za tamějšího krále, bude to velké procesí, které se protáhne od

Westminsteru až do Edinburghu. Nepojedu na lodi, a tak se ke dvoru nedostavím promočená a churavá, a ze svého nového domova se vypravím do Londýna, kdy budu chtít. Zato princezna Kateřina svůj domov už nikdy neuvidí. Prý plakala, když se poprvé setkala s mým bratrem. Podle mě je to směšné. Je dětinská jako Marie.

„Budu na svatbě tančit?“ vyzvídám.

„S Jindříškem,“ upřesní moje urozená babička. „Španělská princezna a její dvorní dámy nám ukážou španělský tanec, a ty jí pak můžeš předvést, co umí anglická princezna.“ Potutelně se usměje. „Uvidíme, kdo bude lepší.“

Já, přejí si, ale nahlas se zeptám: „Basse danse?“ Tenhle pomalý tanec ovládám bravurně. Vlastně je to víc chůze než tanec.

„Galliardu.“

Nehádám se. S mojí urozenou babičkou se nikdo nepře. Ona rozhoduje o tom, co se odehrává v každé královské domácnosti, v každém paláci a na každém hradě. Moje urozená matka královna jenom souhlasí.

„Musíme si to nazkoušet,“ prohlásím. Ke zkoušení Jindříška přiměji slibem, že se na něho budou všichni dívat. Je rád středem pozornosti, proto vyhrává dostihy, účastní se lukostřelby a předvádí kousky na svém poníkově. Je vysoký jako já, třebaže mu je pouhých deset, takže nám to spolu sluší – pokud nezačne dělat šaškárny. Chci španělské princezně ukázat, že jsem stejně dobrá jako dcera Kastilie a Aragonie. Moji rodiče pocházejí z rodu Plantagenetů a Tudorovců, což jsou sama o sobě velkolepá jména. Kateřina si nemusí myslet, že jsme za její příchod vděční. Co se mě týče, já další princeznu u dvora nepotřebuji.

Je to moje matka, kdo trvá na tom, aby nás Kateřina před svatbou navštívila na hradě Baynard's. Doprovází ji její dvůr, který se sem trmácel až ze Španělska – na naše náklady, jak

podotýká můj otec. Projdou dvojími dveřmi jako dobytčá armáda. Jejich šaty, jejich řeč, jejich způsoby..., nic se nám nepodobá. A uprostřed vši té cizáckosti září skvostně oblečená dívka, již nazývají „infantkou“. Jak směšné! Je jí patnáct, je princezna a oni ji zvou „děťátkem“. Pohlédnu na Jindřiška, jestli se zachechtá. Jestli protáhne obličej a ucedí „mi-mi“, jako když si utahuje z Marie. Ale ani se na mě nepodívá. Sleduje přivandrovalý přírůstek vykulenýma očima, jako by si prohlížel nového koně, kousek italské zbroje, anebo něco, po čem zatoužilo jeho srdce. Sleduji jeho výraz a uvědomím si, že se do ní touží zamilovat jako rytíř do dámy z příběhů trubadúrů. Jindřišek miluje historky a balady o nemožných dámičkách uvězněných ve věžích, anebo přikovaných ke skále, popřípadě ztracených v lese. Kateřině se podařilo na něho udělat dojem ještě před svým příjezdem do Londýna. Možná za to mohou její bohatě zdobená nosítka, anebo vzdělanost. Hovoří totiž třemi jazyky. Jsem tak rozčilená. Kéž by byl blíž a já ho mohla štipnout. Právě proto by se královských událostí neměl účastnit nikdo mladší, než jsem já.

Není zrovna krasavice. Ač je o tři roky starší, jsme stejně vysoké. Má světle hnědé vlasy s měděným nádechem, jsou jen o něco málo tmavší než moje. Vadí mi, že nás neustále srovnávají. Kdo by si přál být poměřován se svou švagrovou? Avšak ona působí dojmem, že je mnohem vyšší, protože nosí vysokou plachetku a ukrývá se za hustým závojem. Má modré oči jako já, ale velmi světlé obočí a řasy. Zjevně si je nesmí přibarvovat. Obdivuji její bledou smetanovou pleť. Je drobná. Útlý pas má tak stažený šněrovačkou, že sotva dýchá. Mrňavé nožičky cupitají v těch nejlegračnějších střevíčkách, jaké jsem kdy viděla. Jsou vyšívané zlatem a zdobené zlatou krajkou. Nemyslím, že by mi moje urozená babička dovolila nosit zlatou krajku. Nesmím být marnivá a předvádět se. Španělé se určitě rádi předvádějí. Jako ona.

Prohlížím si ji a dávám si záležet, aby se mi myšlenky nepromítly do tváře. Má štěstí, že sem mohla přijet. Má štěstí,

že si ji můj otec vybral, aby ji provdal za mého staršího bratra Arthura. Má štěstí, že má za švagrovou mě a za tchyni moji matku. A především má štěstí, že přibyla do rodiny mojí urozené babičky, lady Markéty Beaufortové, která se postará, aby Kateřina neopustila svoje místo, na něž byla dosazena samotným Bohem.

Ukloní se a políbí moji urozenou matku a po ní urozenou babičku. Takhle by to mělo chodit. Ale brzy zjistí, že udělá lépe, když se bude snažit především zavděčit babičce. Matka na mě kývne a já předstoupím. Španělská princezna a já vysekne me pukrle v témže okamžiku, ukloníme se stejně hluboko. Jedna druhou políbíme na tváře. Ty její hřejí a zardívají se. Oči má plné slz, jako by se jí stýskalo po rodných sestrách. Přísně se na ni podívám. Takhle hledí můj otec, když ho někdo přijde požádat o peníze. Nehodlám si ji zamilovat kvůli jejím modrým očím a vybroušeným manýrům. Jenom aby si nemyslela, že přijede k anglickému dvoru a okamžitě z nás udělá hloupé tlusté husy.

Nenechá se zaskočit a oplácí mi upřený pohled. Narodila se a vyrostla na dvoře plném intrik spolu se třemi sestrami, takže řevnivosti rozumí. Ba co huř, pohlíží na mě, jako by můj pohled neshledávala káravým, ale spíše komickým. Tehdy pochopím, že nebude ze stejného těsta jako moje dvorní dámy, které jsou na mě příjemné za všech okolností, anebo jako Marie, jež mě poslouchá na slovo. Tahle mladá žena je mi rovna. Dokonce ke mně může být kritická. „Vítej v Anglii,“ řeknu francouzsky. A ona odpoví lámanou angličtinou: „Těší mě seznámit se s mojí švagrovou.“

Matka se snaží být na svoji první snachu laskavá a milá. Povídají si spolu latinsky. Nejsem schopna jejich rozhovor sledovat, proto se usadím vedle matky a prohlížím si Kateřininy střevíčky se zlatou krajkou. Matka dá hudebníkům znamení a my s Jindříškem zapějeme píseň z našeho venkova. Pěkně nám to ladí a refrén s námi zpívají naši dvořané. Opakuje se několikrát dokola, až se zpěváci začnou hihňat a plést

slova. Ale Kateřina se nesměje. Tváří se, jako by se na rozdíl ode mě a od Jindřiška nikdy neveselila. Coby Španělka je pochopitelně přespříliš formální. Všímám si, jak sedí – ani se nepohne, s rukama složenýma v klíně, jako by pózovala na portrét. Napadne mě, že vypadá jako hotová královna. Asi si tuhle pózu také osvoji.

Přinesou Marii, aby složila Kateřině hold. Kateřina se zesměšní tím, že si klekne, aby se její obličej ocitl na úrovni naší malé a ona slyšela její nesmělé šeptání. Marie samozřejmě nerozumí ani slovo španělsky či latinsky, ale poslušně Kateřinu obejmě kolem krku, políbí ji a nazve ji „šeštlou“.

„Tvoje sestra jsem já,“ opravím ji a zatahám ji za ruku. „Tahle dáma je tvoje švagrová. Umíš říct švagrová?“

Samozřejmě že neumí. Šiší, každý se tomu směje a tvrdí, že je to roztomilé. „Urozená matko,“ zeptám se, „neměla by Marie už být v posteli?“ Teprve tehdy si všichni uvědomí, jak je pozdě. Chopíme se pochodní a všichni Kateřinu doprovázíme, jako by již byla korunovanou královnou, a ne pouhou nejmladší dcerou španělských panovníků, která má to štěstí, že se smí přivdat do naší rodiny – k Tudorovcům.

Políbí všechny na dobrou noc, a když přijdu na řadu já, přitiskne ke mně své hřejivé líčko a mírně nadřazeně zašveholí tím svým příšerným přízvukem: „Dobrou noc, švagrová.“ Odtáhne se, uvidí můj načurený obličej a zachichotá se. „Oho!“ řekne a poplácá mě po tváři, jako by ji moje špatná nálada vůbec netrápila. Tohle je opravdová princezna, přirozeně urozená jako moje matka. Tohle je dívka, jež se stane královnou Anglie, a tak pokorně snáším její dotek, který víc připomíná pohlazení. Zjišťuji, že ji mám ráda a zároveň ji nedokážu vystát. Obojí najednou.

„Doufám, že budeš ke Kateřině laskavá,“ poznamená ke mně matka, když se druhý den ráno vracíme z bohoslužby v její soukromé kapli.

„Nebudu, jestli si myslí, že sem přijede a bude nám všem vládnout,“ odseknou nabroušeně. „Ne, pokud s námi bude jednat, jako když nám prokazuje laskavost. Viděla jsi její tkaničky?“

Matka se od srdce zasměje. „Ne, Markéto, neviděla jsem její tkaničky, ani jsem se neptala, jaký na ni máš názor. Vyjádřila jsem naději, že k ní budeš vlídná.“

„Samozřejmě,“ přikývnu a podívám se na svůj misál v deskách vykládaných drahokamy. „Doufám, že jsem ke všem velkorysá.“

„Ocítla se daleko od domova a je zvyklá na velkou rodinu,“ pokračuje matka. „Bude potřebovat přítelkyni, a i tebe by možná těšila společnost starší dívky. Já vyrůstala v obklopení sester a každý rok jsem si jich vážila mnohem víc. I ty možná zjistíš, že mezi ženami lze nalézt věrné životní družky. Sestry jsou strážkyněmi tvých vzpomínek a nadějí do budoucna.“

„Zůstanou s Arthurem tady?“ vyzvídám. „Budou s námi žít?“

Matka mi spočine rukou na rameni. „Kéž by tu mohli zůstat! Ale tvůj otec se domnívá, že by měli odjet na Arthurovo panství a žít v Ludlow.“

„Co si o tom myslí moje urozená babička?“

Matka pokrčí rameny. Znamená to, že už bylo rozhodnuto. „Prohlásila, že princ z Walesu musí vládnout ve Walesu.“

„Pořád ti tady zbydu já.“ Položím ruku na její, abych ji udržela vedle sebe. „Já budu pořád tady.“

„Počítám s tebou,“ ubezpečí mě.

Před svatbou jsem se svým bratrem Arthurem sama jenom jednou. Kráčíme dlouhou chodbou. Zdola slyšíme hudbu, jak muzikanti spustili další kousek, hlahol bavících se lidí, cinkání číší a smích. „Nemusíš se jí klanět tak nízko,“ vyčtu mu hořce. „Její rodiče jsou na trůně noví jako náš otec. Nemá být na co pyšná. Nejsou lepší než my. Nepocházejí ze starobylého rodu.“

Bratr zrudne. „Podle tebe je pyšná?“

„Bezdůvodně.“ Slyšela jsem babičku, jak přesně tohle říká matce, takže to musí být pravda.

Avšak Arthur namítne: „Její rodiče dobyli Španělsko. Vyrváli je z rukou Maurů. Jsou to největší křižáci na světě. Její matka je bojovná královna. Jsou nesmírně bohatí a patří jim polovina nezmapovaného světa. Určitě má být nač hrdá.“

„Možná,“ připustím zdráhavě, „ale my jsme Tudorovci.“

„Jsme,“ souhlasí se smíchem. „Ale tím nikoho neohrožíme.“

„Ale ohrožíme,“ nenechám se zviklat, „obzvlášť teď.“

Dál o tom nemluvíme. Oba víme, že uchazečů o anglický trůn je spousta. Tucty chlapců z rodu Plantagenetů, příbuzných naší matky, kteří stále žijí u dvora, anebo utekli do vyhnanství. Otec zabíjel matčiny bratrance v bitvách a zničil nejednoho falešníka, který měl tu drzost vydávat se za následníka. Před dvěma lety nechal popravit našeho bratrance Eduarda.

„Považuješ ji za namyšlenou? Byla na tebe hrubá?“

Rozhodím rukama v bezmocném gestu, jež používá matka v situacích, kdy babička rozhodla místo ní. „Ani se neobtěžuje se mnou mluvit. Jsem pro ni moc malá. Má spoustu práce s okouzlováním ostatních – zejména našeho otce. Kromě toho sotva hovoří anglicky.“

„Není to jen ostych? Jako u mě?“

„Proč by se měla ostýchat? Přece se provdá. Stane se královnou Anglie. Bude tvojí ženou. Měla by být blahem bez sebe.“

Arthur mě se smíchem obejmě. „Ty si myslíš, že na světě není nic lepšího než trůn anglické panovnice?“

„Není,“ odvětim prostě. „Měla by si to uvědomit a být náležitě vděčná.“

„Ale ty budeš královnou Skotska,“ zdůrazní. „I to je velkolepý post. Máš se nač těšit.“

„Taky se těším. A rozhodně kvůli tomu nebudu nervózní. Nebude se mi stýskat a nebudu si připadat osamělá.“

„Král Jakub se může zvát šťastným mužem, když získal tak spokojenou nevěstu.“

Tímto způsobem jsem ho nepřímou varovala, že na nás Kateřina Aragonská pohlíží spatra přes svůj dlouhý španělský nos. Překřtila jsem ji na Kateřinu Arogantskou. Marie mě při tom slyšela. Ta malá je zkrátka všude a vždycky poslouchá, co si povídají starší a rozumnější. Ráda donáší. Já se směji pokaždé, když ji slyším brebentit a vidím, jak se matka mračí a trpělivě ji opravuje.

Svatba proběhne na výbornou. Pochopitelně ji zařizovala moje babička a postarala se, aby světu ukázala, jak jsme bohatí a okázalí. Otec utratil majlant za týden plný rytířských turnajů a oslav. Víno teklo proudem, na Smithfield Market se opékali volové a lidé trhali svatební koberec, aby si mohli odnést domů kousek tudorovské slávy. Tohle je moje první příležitost vidět královskou svatbu a prohlédnout si nevěstu od vršku krásné bílé krajkové plachetky, které říkají mantilla, po paty vyšíváných střevíčků.

Sluší jí to, tohle nemůžu popřít, ale není důvod opěvovat její nadpozemskou krásu. Dlouhé kadeře mají barvu zlata a mědi a splývají z křehkých ramen téměř do pasu. Je rozkošná jako povedená miniatura. Připadám si vedle ní nemožná a zdá se mi, že mám nemožně velké ruce a nohy. Bylo by mrzké a hříšné smýšlet o ní kvůli tomu špatně, ale sama sobě přiznám, že pro všechny bude lepší, až počne syna a tudorovského dědice, na několik měsíců se stáhne do ústraní a ke dvoru se vrátí tlustá.

Po hostině se otevrou dvojité dveře na konci hodovní síně a tanečníci, odění v tudorovské zeleni, přitáhnou dovnitř plochý vůz, na němž stojí obrovský, krásně vyzdobený hrad s osmi dámami uvnitř. Hlavní tanečník je oblečený jako španělská princezna, a na každé z věžiček stojí zpěváček z chrámového sboru a pje na ni ódy. Následuje valník v podobě

plující lodi s nadouvajícími se plachtami z hedvábí barvy broskví. Ovládá ji osm rytířů. Loď přistane u hradu, ale dámy odmítnou tančit, a tak rytíři na hrad zaútočí. Předstírají souboj, dokud jim dámy nehodí papírové květiny a nestoupí k nim. Hrad i loď jsou odtaženy pryč a dámy s rytíři se dají do tance. Kateřina Aragonská zatleská a na znamení díky se hluboce pokloní mému královskému otci za to, že jí složil důkladně propracovaný kompliment. Mám takový vztek, že jsem v tomhle představení nedostala žádnou roli, že se nedokážu přinutit k úsměvu. Všimnu si, jak se na mě dívá, a jsem si jistá, že se mi v duchu posmívá. Užívá si pozornosti, jaké se jí dostalo od mého otce. Všechno se točí kolem ní a mně se z toho dělá zle.

Pak přijde na řadu Arthur. Tančí s matčinou dvorní dámou. Po něm nastoupíme my s Jindříškem a předvedeme přítomným galliardu. Hudebníci nasadí rychlé tempo, avšak já a bratr se skvěle doplňujeme. Nespleteme jediný krok. Nikdo by to nezatančil lépe. Ale pak přijde okamžik, kdy se točím na místě se vzpaženýma rukama, sukně kolem mě víří a odhaluje kotníky. Právě v ten moment Jindříšek ustoupí stranou a odhodí kabátec, aby vzápětí přiskočil zpátky ke mně jen v nadouvající se bílé košili. Otec a matka mu zatleskají. Bratr se zardívá a sluší mu to tak, že mu všichni začnou provolávat slávu. Statečně se usmívám, ale v duchu zuřím. Když se po skončení skladby chytíme za ruce, štipnu ho do dlaně, jak nejvíc dokážu.

Jeho chování mě nepřekvapuje. Čekala jsem, že udělá něco, čím k sobě přitáhne pozornost. Celý den ho ničilo, že Arthur hraje prim a on je věčně druhý. Sice doprovodil Kateřinu k oltáři, ale pak ji musel odevzdat, dočista zapomenut. Teď má šanci zazářit. Kdybych mu mohla dupnout na palec, tak to udělám. Ale pak zachytím Arthurův pohled a starší bratr na mě spiklenecky mrkne. Oba myslíme na totéž: Jindřich nemá žádné zábrany a je strašně rozmazlený, což si uvědomují všichni kromě našich rodičů.

Spolu s Jindříškem se ukloníme. Sluší nám to jako vždycky. Pohlédnu na skotské pány, kteří mě upřeně sledují. Přinejmenším oni nemají o Jindříška žádný zájem. Jeden z nich je James Hamilton, příbuzný skotského krále. Určitě rád uvidí, že ze mě bude veselá královna. Jeho bratranec, král Jakub, rád tančí a hoduje, a já se k němu mileráda přidám. Neujde mi, že se pánové mezi sebou baví, a napadne mě, že odsouhlasí, aby se brzy konala další svatba, tentokrát ta moje. Na té Jindříšek nebude tančit a připravovat mě o pozornost, protože to nedovolím. Kateřina bude mít zakryté vlasy a budu to já, kdo přivítá loď s plachtami z hedvábí barvy broskví a všechny tanečníky.

Jindříšek ani já nesmíme zůstat do konce hostiny a účastnit se doprovodu princezny do postele, ani závěrečných modliteb. Myslím, že se nesluší, aby s námi zacházeli jako s malými dětmi. Babička nás posílá spát. Podívám se na matku a očekávám, že řekne, že Jindříšek jít musí, ale já můžu zůstat, jenže matka se ohlíží stranou. Jako vždycky babiččino slovo platí za zákon. Ona je hrdelní soudce, matka se jen občas postará o vzácnou královskou milost. A tak se všem ukloníme a neochotně se ploužíme z místnosti, kde velkoryse planou svíce z bílého vosku, jako by nestály víc než lojové, a muzikanti hrají jako o život.

„Taky budu mít takovou veselku,“ prohlásí Jindříšek cestou do schodů.

„Na tu si ještě počkáš,“ schválně ho dráždím. „Zato já se budu vdávat velmi brzy.“

Ve své komnatě pokleknu před soukromým oltářem. Ačkoliv jsem se chtěla modlit za Arthurův dlouhý život a štěstí a připomenout Bohu, že Tudorovcům něco dluží, zjišťuji, že si přeji, aby skotští velvyslanci vyřídili králi, aby pro mě nechal ihned poslat, protože chci svatební hostinu tak velkolepou, jako byla tahle, a šatník tak bohatý, jako má Kateřina Arogantská, a střevíčků chci mít stovky, a přísahám, že všechny budou vyšíváné a budou mít zlaté tkaničky.

PALÁC RICHMOND, ANGLIE, LEDEN 1502

Moje modlitba je vyslyšena, protože Bůh modlitbám Tudorovců vždy naslouchá, a skotský král nařídí svým velvyslancům, aby vyjednávali s rádci mého otce. Domluví se na výši věna, na služebnictvu, na rentě, na pozemcích, které budou ve Skotsku patřit jenom mně, a během vánočních svátků mezi skotským dvorem a našim palácem pilně poletují dopisy, dokud přede mě nepředstoupí babička se slovy: „Princezno Markéto, s potěšením ti sděluji, že budeš z vůle Boží provdána.“

Zvednu se z uctivého pukrlete a tvářím se tak nevinně a překvapeně, jak nejvíc dokážu. Ale udivená nejsem, neboť ráno mi bylo oznámeno, že mě před večeří přijme moje urozená matka s babičkou, a měla jsem se při této příležitosti svátečně obléknout. Opravdu jsou směšné.

„Já?“ užasnu sladce.

„Ano,“ přisvědčí matka. Vešla do místnosti před babičkou, ale nějak se jí podařilo zase být až ta druhá. „Provdáš se za krále Jakuba Skotského.“

„Je to otcovo přání?“ zeptám se, jak mě učila guvernantka.

„Je,“ odpoví babička. „Můj syn, náš král, s ním uzavřel mírovou dohodu, již zpečetí váš sňatek. Ale já jsem ho požádala, abys směla zůstat s námi tady v Anglii, dokud nedospěješ.“

„Cože?“ zděsím se. Babička mi jako vždycky všechno zkazí. „Ale kdy tam pojedu? Musím tam odjet hned!“

„Až ti bude čtrnáct,“ oznámí mi. Matka se chystá něco říct, ale ona jen zvedne ruku a pokračuje: „Jsem si vědoma toho – a nikdo to neví lépe než já –, že časná manželství jsou pro mladou ženu velmi nebezpečná. A skotský král není... Nemůžeme mu věřit, že... Domníváme se, že by mohl...“

Pro jednou se zdá, že jí došla slova. Což se nikdy dřív nestalo, aby moje urozená babička nedokončila větu, notabene když ji nikdo nepřerušil.

„Ale kdy se mám vdát? A kde?“ naléhám. Myslím na katedrálu svatého Pavla, vyzdobenou rudým kobercem, a tisíce lidí, kteří se tam tísní, aby mě viděli s korunou na hlavě a zlatou vlečkou splývající z ramen, ve zlatých střevíčkách a ověšenou šperky.

„Tento měsíc!“ vyhrkne vítězoslavně. „Král pošle svého vyslance a budete oddáni v zastoupení.“

„V zastoupení? Nebudu si brát samotného krále? Nebudu se vdávat u svatého Pavla?“ nechápu. Vypadá to, jako by na mé svatbě vůbec nezáleželo. Do Skotska odjedu až za dva roky? Vzhledem k věku mi to připadá jako celá věčnost. Proč nemůžu mít skvostný obřad jako Kateřina Arogantská?

„Provdáš se tady v kapli,“ prohlásí matka, jako by svatba nebyla o zástupech obdivovatelů, vínu ve fontánách a všeobecné pozornosti.

„Ale až přijedeš do Edinburghu, čeká tě další velkolepý obřad,“ ujišťuje mě babička. „Ve čtrnácti.“ Obrátí se k mé matce a poznamená: „Na jejich náklady.“

„Ale já nechci čekat!“

Usměje se a zavrtí hlavou. „Je rozhodnuto.“ Chce tím říct, že rozhodla ona a není důvod, aby někdo měl jiný názor.

„Ale budeš nazývána skotskou královnou.“ Matka přesně ví, čím mě uchlácholit a jak zmírnit moje zklamání. „A jako taková budeš mít přednost před všemi dámami u dvora kromě mě.“

Kradmo se podívám na kamenný obličej své babičky. Půjdu před ní, což se jí nebude líbit. Jak jsem předpokládala, tiše pohybuje rty. Bude se modlit, aby mi společenský vzestup nepopletl hlavu a nedopustila jsem se hříchu pýchy. Bude přemýšlet o tom, jak mě udržet v náležité pokoře jako bídného hříšníka a vnučku, jež je jí povinována poslušností. Zařídí, abych si připadala jako děvečka sloužící své rodině,

a ne princezna – vlastně královna! Avšak já jsem odhodlána stát se sebevědomou panovnicí, nosící nádherné šaty a boty jako Kateřina Arogantská.

„Och, na tom mi nezáleží,“ odpovím mazaně. „Důležité je, že mě Bůh povolal do manželského stavu a sloužím zájmům své rodiny.“ Babička se usměje. Poprvé za celé odpovědi jsem ji potěšila.

Vím ještě o někom, komu nebude lhostejné, že kráčím před všemi ostatními a jsem rovna matce. Vím, že bude trpět a bude ho to ničit. Je to můj bratr Jindříšek, pyšný jako páv a ztělesněná marnivost. Bude mu zle, až mu to povím. Jdu za ním do stáje. Na nedalekém kolbišti nacvičoval vrh kopím s měkkou špičkou do vycpaného terče. Každý si přeje, aby byl Jindříšek nebojácný a zručný, ale nikdo se neodváží řádně ho trénovat. Neustále žebrá, aby s ním někdo nazkoušel souboj, ale žádný si netroufne jít do toho rizika. Je to tudorovský princ, jeden z pouhých dvou. Tudorovci nemají na chlapce štěstí, zato ze strany mojí matky jich je až moc. Můj otec byl jedináček, počal jenom tři syny a jednoho z nich ztratil. On ani babička nedokážou přenést přes srdce, že by se Jindříšek setkal s nějakým nebezpečím. A nejhorší je, že matka jim neumí říct ne. A tak se z něho stal dočista rozmazlený mladší synek. Kdyby se jednoho dne měl stát králem, nikdo by s ním takhle nejednal. Takto z něho vyrostl domácí tyran. Ale na tom nesejde, protože je zaslíben církvi, a jednou se nejspíš stane papežem. Přisahám, že v té roli bude směšný.

„Co chceš?“ vyštěkne nabručeně. Odvádí svého poníka na rozlehlé nádvoří a mně je hned jasné, že hodina nedopadla dobře. Obvykle se culí jako sluníčko, protože je zdatný jezdec. Vyniká ve všech sportech. Při vyučování se ukazuje, jak je bystrý. Je nafrněný v každém ohledu, proto pro něho bude moje zpráva obzvlášť hořká.